

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Farkas Ferenc Balázs

2017/12

John F. Kennedy – Beszéd a Rice Egyetemen (részlet)

„Vitorlát bontunk ezen az új tengeren, mert új ismeretet kell gyűjtenünk, és új jogokat kell nyernünk, és ezeket megnyerve minden nép haladásának javára kell azt felhasználnunk. Az űrkutatás, hasonlóan az atomkutatáshoz, és minden más tudományhoz, önmagában nem rendelkezik lelkiismerettel.

Az, hogy jóra vagy rosszra szolgáló erő lesz-e, rajtunk, embereken múlik. És csak akkor tudunk hozzájárulni ehhez a döntéshez, ha az Egyesült Államok példamutató álláspontot foglal el. Csak így dönthetünk arról, vajon ez az új óceán a béke tengere lesz vagy egy új, rettenetes hadszíntér.

Nem azt állítom, hogy védtelenül kell vagy védtelenül fogunk állni az űr rossz szándékú felhasználásával szemben, ahogyan nem engedjük, hogy visszaéljenek a szárazfölddel vagy a tengerrel sem. Azt állítom azonban, hogy lehetséges úgy feltárunk és uralunk az űrt, hogy közben ne szítsunk háborús tüzeket és ne kövessük el újra azokat a hibákat, amelyeket az ember elkövetett, amikor kiterjesztette uralmát a bolygónk felett.

Ma még nincs konfliktus, nincsenek előítéletek és nincsenek nemzetek közötti viszályok az űrben. Az űr kockázatai egyformák mindnyájunk számára. Ennek legyőzése az egész emberiség javát kell, hogy szolgálja. Talán soha nem jön el még egyszer a lehetőség, hogy ezt együtt tegyük meg. De, teszük fel némelyek a kérdést, miért a Hold? Miért választottuk ezt a célunknak? De

ugyanígy megkérdezhetik, hogy miért másztuk meg a legmagasabb hegyet? Miért repültünk át 35 évvel ezelőtt az Atlanti-óceánon?

Úgy döntöttünk, hogy eljutunk a Holdra. Úgy döntöttünk, hogy eljutunk a Holdra még ebben az évtizedben, és megteszünk más hasonló lépéseket. Nem azért mert a feladat könnyű, hanem azért, mert nehéz... Azért, mert ez a cél képességeink és erőnk legjavát igényli, azért mert ez olyan kihívás, amit készek vagyunk elfogadni, olyan, amit nem akarunk halogatni és amit meg akarunk nyerni.”

Az USA elnöke bejelenti, hogy a NASA asztronautát juttat a holdra, majd onnét biztonságban vissza is hozza azt.

Houston, Texas, USA – 1962. szeptember 12.

2017. december 11-én Donald Trump bejelenteti a Mars missziót.

Dr. Godó Ferenc – Szakkollégiumtörténeti áttekintés kezdőknek (II. rész)

Problémák és problémák

A következőkben felvázolásra kerülő problémák, gondolatok szigorúan Szakkollégiumunk elmúlt évtizedére vonatkoznak. Bármilyen hasonlóság a jelenlegi helyzettel csak a véletlen műve. A jelen és a múlt idő együttes használata segít feltárni és megérteni a múltat és segít definiálni a jelent.

A szakkollégium a legalapvetőbb kérdésekre, mint a „kik vagyunk, mit akarunk, hová tartunk, és hogyan jutunk oda”, az elmúlt évek során nem tudott választ adni. Elmaradt a közös jövőkép kialakítása. Így nem kerültek felszínre a szakkollégium jövőjét érintő elképzelések sem. Ezek hiánya jelentősen megnehezítette a különböző döntési folyamatokat, gátolta a stratégiai megfogalmazását, negatívan hatott a szervezeti „kultúrára”, a kialakult tradíciókra és a hallgatók orientálását, azonosság tudatának emelését is megakadályozza.

Az eredmény az lett, hogy a kitűzött célok túl általánossá váltak, a „mit is akarunk elérni” kérdése pedig az eltérő nézetek és vélemények, alternatív interpretációk sokaságát indította el, mely folyamat egyértelműen a minőségi szakmai munka rovására, a közösségi problémák kiéleződéséhez vezetett. A hallgatók nem tudtak azonosulni a mindenkor diák vezetők elképzeléseivel, a vezetők személyes céljai nem alakultak át közös jövőképpé és így nem segítettek a szakkollégium átformálásában, nem vittek közelebb a kitűzött célokhoz.

A szakkollégium funkcionálisan amúgy egy jól működő szervezet, mely kiválasztási metodikájával, követelményrendszerével és segítő, támogató eszközeivel, továbbá a hallgatói demokrácia teljes körű és magas szintű gyakorlási lehetőségének biztosításával képes volna azoknak a céloknak megfelelni, melyet a szakkollégium alapításakor az alapítók megfogalmaztak. Mégis a szakkollégium hosszú évek óta önértékelési gondokkal küzd.

Szakmai helyzetkép

A szakkollégium rendelkezik egy minősítő követelményrendszerrel, így a szakkollégiumban lakó kollégisták teljesítették az alapelvárásokat: kiemelkedő tanulmányi

eredmény, tudományos diákköri tevékenység, egyéb szakmai munka (rektori pályamunka, tanulmányi versenyek, saját szervezésű kurzusok, Korányi Tudományos Fórum stb.). Ezen eredmények eléréséhez azonban a szakkollégiumnak, mint szakmai műhelynek (a szervezésen kívül) vajmi kevés köze volt, hasonlóan a szakkollégium alig profitált a kiváló szakkollégisták tudásából, szakmai ismereteiből. Ezeket az eredményeket vélhetően a szakkollégiumon kívül is el lehetett volna érni. A kollégium tehát szakmailag individualizálódott. Ugyanakkor jelentős volt a hallgatói nyomás egy olyan „rugalmas” követelményrendszer felállítására, amely a hallgatók eredményeihez igazodik és a méltányosság gyakorlásának elvén alapul.

Ennek megfelelően az új hallgatók kiválasztásánál a szakmai minimum teljesítése elégséges volt, fontosabb szempontként érvényesült, hogy a pályázó legyen legalább a felvételi procedura (felvételi tábor) során jó „közösségi ember”, aminek kritériumai a felvételt éppen lebonyolító hallgatók, bizottságok szubjektivitásán múltak. Így egy öngerjesztő folyamat eredményeként 1996-98-tól folyamatosan csökkent a szakkollégium „szakmai” tekintélye. E tekintélyvesztést nagyszabású programok szervezésével, pályázatokkal igyekezett a szakkollégium kompenzálni, ugyanakkor e programok továbbra sem eredményezték, segítették a szakkollégium alapításakor megfogalmazott céljainak elérését (egyetemi oktatáson túlmenő szakmai képzés; alkotó tevékenység a szakkollégisták által kialakított keretek között; az oktató-kutatómunka összekapcsolása révén egyfajta tudományos műhely; a szakmai tevékenység egy része kifelé, az egyetemi diákság felé irányul stb.). Magától értetődő a kérdés, miért. Mi okozta ezt a változást? A külső környezet, a belső adottságok megváltozása vagy mindkét tényezőnek szerepe volt e tendenciában.

A szakkollégium vezetése az elmúlt évek során nem vette kellő súllyal figyelembe, hogy a szakkollégium és bizonyos mértékig a hallgatók is a stabilitásra, változatlanságra törekszenek és az inercia (a megszokott struktúrához és magatartáshoz való ragaszkodás) révén egy olyan stabilizáló, a

változást első megközelítésben elutasító magatartás alakult ki, mely akaratlanul is gátat emelt a változtatásnak. A szervezeti ellenállásban szerepet játszottak szervezeti törvényszerűségek is (hatalmi pozíciók féltése, erőforrás-elosztási séma megváltozása, csoport normarendszerek, szubkultúrák stb.), de lényegesebb volt a személyes indíttatású ellenállás. Az ismeretlentől való félelem, a bizonytalanságkerülés, a megrögzött szokások mind - mind a hallgatókat tudatosan és tudat alatt a kockázatok kiküszöbölésére ösztönözték. Külön figyelmet érdemel a szelektív észlelés, mely az eddig követett magatartás helyességét igyekezett alátámasztani, aminek eredményeként kialakulhatott az az értékelés, hogy igazából semmi ok sincs a változtatásra.

A szakkollégium diákvezetése a problémák megoldására tudatosan proaktív vezetői válaszokat és irányított szervezeti változtatásokat alkalmazott. A változtatásra irányuló törekvések a szakkollégium teljesítményének javítására irányultak. Sajnos nem vették észre, hogy sok esetben ez a proaktív, problémamegelőző gondolkodásmód egyszerűen "álöltözetben" jelentkező és megnyilvánuló defenzív, reagáló viselkedés volt. Nem vették észre, hogyan járultak ők maguk hozzá, mint vezetők a problémák kialakulásához. Így nem volt meglepő, hogy a status quo fenntartásában érdekelt erők képesek voltak elszabotálni minden, a változtatásra irányuló jelentős kísérletet.

Nem sikerült a kollégistáknak bemutatni a problémák jelentőségét, azok megoldásának sürgősségét, illetve a változások irányát. A felülről jövő jövőképek nem váltak közös jövőképpé, mert a vezetés nem vette észre, hogy amikor a szakkollégium céljairól beszélt, valójában saját, személyes jövőképét fogalmazta meg.

A szakkollégium diákvezetésének tudomásul kellett vennie, hogy egy demokratikus, de alapjában véve hierarchikus felépítésű szakkollégiumban nem csak a

kollégisták homeosztatikus berendezkedésűek: a szakkollégium is törekszik állapotának fenntartására. Így a jó szándékú vezetői elképzelések sorra visszájára fordultak. Ennek logikai háttere a következőkkel magyarázható:

- ❖ A változás kívánatossága a vezetés számára nagyobb mértékű volt, mint a hallgatóké.
- ❖ A vezetők fejében a tervezés folytán elég világos és alapos kép alakult ki a várható eredményekről, következményekről (személyes jövőképek). Ez a többiek számára azonban nem volt hozzáférhető, megvitatható, értékelhető. Annál inkább volt érzékelhető az, amit mondtak, ahogyan viselkedtek, amit tettek vagy nem tettek. Ugyanakkor a hallgatók ezekből a jelzésekből azt dolgozták fel, amihez affinitásuk volt (szelektív észlelés). Ez oda vezetett, hogy a vezetőkben és a hallgatókban eltérő kép alakult ki a változásokról, azok eredményéről, azaz a szakkollégium jövőjéről.
- ❖ Az is előfordult, hogy a vezetők túlértékelték a változás által elérhető eredményeket, és úgy érezték, hogy a kollégisták is elkötelezettek és így hasonló véleménnyel bírnak.
- ❖ Nem egyszer alulértékelték a kollégisták rugalmatlanságát és a változásokkal szembeni ellenállását. Mivel érzelmileg és racionálisan is elkötelezettek voltak a változások iránt, úgy gondolták, hogy ez a többiekre is igaz.
- ❖ A felmerülő szervezeti és személyes akadályokat eleinte a hallgatók hozzáállására vezették vissza (míg vélhetően ők a helyzet objektív nehézségeit okolták). Később egyértelműen világossá vált, hogy az eltérő viszonyulás az eltérő információkra, eltérő észlelésre, a változással való eltérő érzelmi azonosulásra, azaz a közös jövőkép hiányára vezethető vissza.

Farkas Ferenc Balázs, Mendik Péter, Pállya Tamás – Projekt alapú szerveződés, avagy egy rendszerváltás anatómiája

[A vita nyílt a Szakkollégium polgárai számára. A szerzők szívesen fogadják kiegészítés, kritika, ellenvélemény írott és szóbeli megfogalmazását, melynek megjelenése abszolút prioritást élvez a mindenkori következő Hársalkodó lapszámban.]

Mivel fél évente csak egy biztos alkalom - a közgyűlés - áll rendelkezésünkre, hogy egyaránt vitázzunk és - még ugyanazon este - döntést is hozzunk a kollégiumi életet érintő kérdésekről, úgy gondoltuk a Hársalkodó egy jó kiegészítő alternatíva a diskurzus egész éves fenntartására. Jelen írásunkban egy új csatornát szeretnénk nyitni a szakkollégium diákönkormányzati rendszerét érintő reformelképzelések kibontására, megbeszélésére.

Mi is ez az elképzelés, amiről az elmúlt egy évben több alkalommal is lehetett információ morzsákat hallani? Miben jelentene előrelépést a Hársfának? Milyen változást jelentene a kollégisták életében? Mik a felmerülő nehézségek, milyen nyitott kérdések vannak? Az elkövetkező pár bekezdésben ezekre a gondolatokra igyekszünk választ adni.

A projektrendszer, vagy máshogyan megfogalmazva, a projektalapú diákönkormányzat egy olyan kollégiumi szerveződés mely az aktív közösségi munkában való részvételre ösztönöz. Jelenleg a szakkollégisták 25%-a visel valamilyen tisztséget és végzi ennek megfelelően feladatait. Ha ezt az egyszerű adatot közelebbről megvizsgáljuk a kettőség érzete ébredhet bennük. Miért? Azért, mert azáltal, hogy minden negyedik ember tisztviselő, a pozíciók presztízse elinflálódott (ezt többek között választáskor a jelöltek száma is bizonyítja), ugyanakkor a bizottságok magas színvonalú működtetése mégis nagy egyéni terhet ró a tagokra. Sajnos a fejlődés, az érdemi előrelépés lehetősége így gyakran elsikkad a mindennapos feladatok között. Nem is beszélve az egyéb olyan apróságokról, mint az egyetem sikeres teljesítése. A projektrendszer keretei között minden szakkollégistának lenne feladata, mely egyénileg kevesebb erőfeszítést igényel, mint egy bizottsági pozíció, ugyanakkor mindenki bevonódna, mindenki azzal foglalkozhatna, ami számára a legmegfelelőbb, legmotiválóbba vagy amelyik legjobban hozzájárul személyiségfejlődéséhez. Természetesen ez a modell már intrinszc tartalmazza a kollégium fejlődésének

lehetőségét is, az erre irányuló projektek által. De, hogy pontosan értsük miről van szó, íme az új rendszer vázlata:

Szavakba öntve ez a következő változásokat jelenti. A jelenlegi diákönkormányzat három plusz két főre redukálódik, a különálló ellenőrzőbizottság megtartásával. A három fő és feladataik az alábbiak: Elnök: kapcsolattartás, érdekképviselés. Diákügyi referens: a kollégium szociális életének facilitálása (valamint a pénzá és a kulcsok felügyelete). Szakmai referens: felügyeli, hogy a kollégium szakmai programja a megfelelő szinten legyen menedzselve. Ezek a pozíciók továbbra is választott tisztségek maradnak. A felvételi döntésért változatlanul a felvételi bizottság (diákönkormányzat plusz két fő) a felelős. Ezen felül a féléves projektek meghirdetése szintén a diákönkormányzat feladata.

A teljes kollégiumi „ökoszisztéma” kiegészül egy új entitással, a Kuratóriummal. Tagságát a kollégiumok főigazgatója, egy egyetemi pártfogó, egy alumni tag, valamint a diákönkormányzat elnöke alkotja. A Kuratórium a szakkollégium legfelsőbb szervezete. Feladata az állandóság és az értékek megőrzése, továbbá a féléves habilitációs pályázatok elbírálása is a Kuratórium hatáskörébe esne. Ezen felül értékes tanácsokat szolgáltat a diákönkormányzat részére szükség esetén. Jövőbeni tervként a szakkollégiumi diploma kiállítása is a Kuratórium hatáskörébe tartozna, komoly nivót kölcsönözve annak.

A kollégium már megszokott közgyűlése és a közgyűlésen a szakkollégisták szerepe, szavazati joga változatlan maradna.

A következőkben szeretnénk kicsit kibontani, hogy milyen változások érnék a szakkollégisták mindennapjait, valamint ez milyen előnyöket kölcsönözne a szakkollégiumunk számára.

Minden projektre csoportként lehetne pályázni (természetesen ettől még, elképzelhető olyan projekt melyben mindössze egyetlen személy közreműködésére van szükség). Ebben a rövid pályázati anyagban jól körülhatárolt célok meghatározása lenne a fő követelmény, melyet félév végén a habilitációs eljárás során a Kuratórium értékelné. A projektben megjelölt határidőig (tehát, nem lenne szükséges minden projektnek félév hosszúnak lennie) sikeresen teljesített projekt (vagy sikertelenség kuratórium által elfogadott indoklása) a habilitáció feltételét képezné. Ezzel együtt azonban megszűnnének a preferencia pontok (és egyben a „pontvadászat-kurzusjelenlét”), a követelmények szükséges-teljesítés alapon lennének elbírálva. Természetesen ezek a követelmények már a félév elején meghatározásra kerülnek, megelőzve a vizsgaidőszak előtti fejetlenséget. A projektek és az azokkal való elszámolás biztosítja a kollégium rendszeres és fenntartható fejlődését, folyamatos megújulását.

Alapvetően három csoportba sorolható projektek kerülnének meghirdetésre. Állandó projektek, mint például a KFTF, kurzusok, felvételi tábor stb.

Projektek, melyek nem feltétlenül igényelnek minden félévben munkát azonban amennyiben meghirdetésre kerülnek, azok teljesítése szükséges, tehát mindenképp kapnának egy projektcsoportot.

A harmadik, fakultatív projektek, olyan célokat foglalnak magukba melyek szükség esetén, akár projektcsoport nélkül is maradhatnak az adott félévben, amennyiben a körülmények és a lehetőségek úgy kívánják. Ilyen lehet például egy nem sürgető kollégiumi fejlesztés (pl. rossz

mikroszkóp megjavíttatása (tekintve, hogy jelenleg kettő van)) projektje. Természetesen bármely szakkollégista kezdeményezheti projektek létrehozását, melyet a diákönkormányzat a megfelelő időn belül elbírál, attól függően, hogy az a kollégium céljaival összeegyeztethető-e.

Felmerülhet a kérdés, hogy mi történik olyankor, ha egy népszerű projektre több csoport is pályázik. Ebben az esetben a vezetőségnek megvan a lehetősége arra, hogy a legambiciózusabb (vagy adott esetben éppen a legmegvalósíthatóbb) elképzelést preferálja, és a megfelelő csoportot allokálja a feladatra. Valószínűbb azonban, hogy a pályázati határidő közeledtével már kevés nyitott kérdés maradna, a kollégiumi szobabeosztás kialakulásához hasonlóan. Magyarra lefordítva, a kollégisták egymással is egyeztetnének, hogy a legmegfelelőbb projektcsoportok állhassanak össze az adott feladatra (mely párbeszédet a diákönkormányzat is facilitálná). Ennek még az a kíváncsi mellékhatása is előfordulhat, hogy olyanok ismerkednek meg, és dolgoznak együtt egy féléven keresztül, akiknek korábban még nem volt alkalmuk jobban megismerkedni.

Mivel ez az elképzelés nem csak egy inkrementális változás a Hársfa működésében, hanem teljes paradigmaváltás, ezért elengedhetetlen, hogy egyesített erővel vessük bele magunk a „rendszerváltásba”. Mindannyiunk együttműködésére szükség van, hiszen már csak a részletes tematika és a kollégiumi működési szabályzat kidolgozása is óriási feladat. Meggyőződésünk szerint azonban, az eredmény egy olyan közösség megszületése, melyben nem csak a hétköznapi élet jó, de közelebb juttat minket céljainkhoz és büszkeséggel tölt el, hogy tagjai és megalkotói lehetünk. A Korányi Frigyes Szakkollégium ismét el kell foglalja méltó helyét, mint Magyarország legkorszerűbb és legelőremutatóbb szakkollégiuma.

Hergár Luca – Párizs: Sur Les Lieux

Régi álmom vált valóra, amikor megérkeztem Párizsba, hogy Erasmus ösztöndíjasként itt éljek 10 hónapig. Hamar rá kellett jönnöm, hogy egészen más dolog turistaként bejárni egy várost, mint ideköltözni. A minket fogadó diákok már az első napokban megtanították, hogy a metróban olyan arcot kell vágni, mint a párizsiak – csak a turisták mosolyognak, hogy de szuper ez a metró, és őket ki is rabolják. (Amúgy a metró tényleg

szuper, és remekül el lehet tévedni az aluljárókban - kipróbáltam.) Nagy sikernek könyveltem el, hogy sikerült legalább részben elsajátítanom a párizsiak közömbös és távolságtartó arckifejezését, mert a Louvre előtt sétálva nekem már nem kínálgatta az Eiffel-tornyos kulcstartókat az utcai árus. De bevallom, örülök neki, hogy még nem tudtam megszokni, hogy 15 perc alatt gyalog is eljuthatok a Notre Dame-hoz, és elég felüljek

egy biciklire, ha meg szeretném nézni az Eiffel tornyot. Szeretek rácsodálkozni itt megszokott dolgokra: a pétanque-ot játszó bácsik, a könyvet olvasó hajléktalanok, a festők a Szajna parton – egyszerre van jelen minden: szép és csúnya, luxus és szegénység, nyugalom és rohanás. Az eddig itt töltött idő alatt csak megerősödött az elképzelésem: Párizsban bármi megtörténhet.

Az első hónapban megismerkedtem a francia ügyintézés rejtelseivel – legyen szó bankszámlanyitásról, vagy tanulmányi ügyekről, egy biztos, nem megy egyszerűen. Már a telefonszám kéréshez is meg kellene adni egy francia telefonszámot (?), a kollégiumi szerződéshez meg kell egy bankszámla, amihez viszont kell egy másolat a lakásszerződésről.

Végül szerencsésen kitörtem az ördögi körökből, és októberben elkezdődött az egyetem.

Az oktatás itt eléggé különbözik a nálunk megszokottól, délelőttönként negyedévtől felfelé mindenki kórházi gyakorlaton van. Az adminisztráció egy részét mi végezzük, egymás között felosztva követjük a betegeket, asszisztálunk a műtéteken és be vagyunk osztva ügyeletbe is. Ez a messze nem tökéletes francia nyelvtudásommal elég stresszes és fárasztó feladat, de meggyőződésem, hogy így lehet igazán megtanulni az orvoslást, látni kell a betegeket nap, mint nap. Hozzászokunk ahhoz, hogy tudnunk kell, melyik beteggel mi történik, hogy számítanak a munkánkra. Kihívás és izgalom mindig akad. Rögtön az első ügyeitem elég eseménydúsra sikerült. Aznap éjjel 3 beteget kellett műteni, a program: két vakbélgyulladás és egy duodenum perforáció. Az operációk laparoszkópos technikával zajlottak, én a műszereket adogattam és hajnali 5-kor, amikor azt hittem, hogy értelmes munkára már teljesen képtelen vagyok, betehettem az első öltözetet, amit kézzel kellett megcsomózzak (és kivételesen szeretettel gondoltam vissza a műtéttanra).

Kalandjaim a terv szerint egészen júniusig folytatódnak majd Párizsban. Szerencsére még messze van a vége, de azt hiszem akkor is azt fogom majd mondani, amit most, kezdeti lelkesedéssel: menjetek, lássatok világot, mert ezt nagy kár lenne kihagyni az életetekből!

Ismerj meg egy kolist!

Bernáth Domca – II. évfolyam

Hova valósi vagy?

Mátraaljáról jöttem, tagja vagyok az egyre gyarapodó gyöngyösi klánnak a Hársfában.

Mi a kedvenc filmed?

Szinte minden műfajból van jó pár film, amit újra és újra unalom nélkül megnézek. Sajnos képtelen vagyok egyet kiválasztani, úgyhogy a két kedvencem a Harry Potter filmek és a Bajos csajok. Sikerült még a kettőt is kicselezni és összességében kilencet mondani.

Milyen volt az ápolástan gyakorlat?

Nagyon jó volt belelátni egy kórház működésébe. Rengeteg dolgot tanultam az egészségügyi dolgozóktól és az orvosoktól és élveztem, hogy egy év tömény elmélet után a gyakorlatban is kipróbálhattam magam. Kellemes csalódtam, mert hittem az egyetemi legendáknak és tényleg könyörtelen ágytálazásra számítottam. Minden nap úgy jöttem haza, hogy örültem, hogy aznap is csinálhattam valami olyat, amire eddig nem volt lehetőségem. Szerintem egy medikusnak ez a pár hét rengeteg motivációt tud adni a másodévre.

Hogy viseled a másodévet?

Az elején nehéz volt eleget tenni a rengeteg elvárásnak, de lassan már kezdek beleszokni. A tananyag sokkal érdekesebb, mint eddig, úgyhogy annyira még nem érzem át a riogatásokat a másodévvvel kapcsolatban. Mondjuk ez még csak az ötödik hét.

Mi a kedvenc édességed?

Nem vetek meg semmilyen édességet (sajnos), de ha belegondolok, hogy mi az, amit legkevésbé szeretek megosztani, akkor az anyukám tiramisuja. Senki másnak sem sikerült még tökéletesen reprodukálnia.

Amikor nem tanulsz mivel töltöd az időt, mivel lehet kizökkenteni a tanulás monotóniájából?

Próbálok minél többet lenni a barátaimmal, közös programokat csinálni velük. Ezen az egyetemen és főleg ebben az évben könnyű szobanövénnyé válni, szóval ha nem tanulok, akkor igyekszem ez ellen tenni. Sok a kizökkentőfaktor a környezetemben, egy telefonpittyenés is ok lehet, hogy egyből felnézze a könyvből, de jelentősebb dolog az, hogy olyan hatása vagy a szobáknak, hogy egyszerre nagyon sok ember nagyon gyorsan tud beözönlöni beszélgetni. Ez egyáltalán nem rossz dolog, sőt, szeretem, ha emberek vesznek körül, és visszarántanak a való világba a monotóniából.

Hajdú Rozina Ida – V. évfolyam

Mióta laksz a Hársfában és miért jöttél ide?

2013 szeptembere óta Hársfás vagyok, rögtön az első évben nyertem felvételt a Szakkollégiumba. Akkor még a Semmelweis Egyetem volt az egyetlen orvosi egyetem, amelynek volt szakkollégiuma egy aktív közösség külön szakmai kurzusokkal, mentor programmal, konzultációkkal és még minden évben tudományos konferenciát is rendeznek.

Mi a kedvenc színed?

Ó nem egyszerű megválaszolni. Általában nem a színeket, hanem a színekombinációkat szeretem. Ez érvényes az öltözködésre, lakberendezésre, de még talán a természeti képekre is. Öltözködésben nagy kedvenc a klasszikus bordó-sötétkék, a természetben az élénk zöld árnyalatok vezetnek egy igazi "babakék" tavaszi égbolt mellett.

Játszol valamilyen hangszeren?

Hegedülök 5 éves korom óta. Gimnázium első évéig még a művészi pályafutás is játszott a gondolataimban - a gimnáziummal párhuzamosan a zeneművészeti szakközépiskolát is elkezdtem -, de nem éreztem igazán magaménak. Évekig voltam a Medikus Zenekar tagja is, volt triónk, duóm, alkalmi együttesekkel is sokszor felléptem. Jelenleg egy vonósnégyesben játszom - ha Budapesten vagyok.

Mi a legkedvesebb emléked a kollégiumból?

Balázs, nehéz kérdéseid vannak. Most elsőre a meglepetés-születésnap jut eszembe. A 21. születnapom volt és amikor reggel felkeltem a szemközti ablakok tele voltak plakátolva rajzrejtvennyel, hogy Boldog születnapot! és hova menjek hány órára, hogy még jobban meglepődjek. Ez volt életem első meglepetés születésnapozása, amit egy kolis barátnőm szervezett.

Hol töltöd az Erasmus gyakorlatodat, miért pont ezt a helyet választottad?

Tübingenben, az Eberhard Karls Universitát hallgatójaként. Tübingen egy csodálatos dél-németországi városka nem messze a Fekete-erdőtől. Igazi egyetemváros és számtalan fontos kutatóintézet is található itt, mint például a Max Planck Campus Tübingen, a CIN (Centre for Integrative Neuroscience), a DZNE (Deutsches Zentrum für Neurodegenerative Erkrankungen). Az egyetem nagymúltú pszichiátriai klinikája - Alois Alzheimer is itt tanult és 1906-ban itt ismertette először a később róla elnevezett

körképet - mellett a Szemészeti Klinika is világhírű, elsősorban retinológia, optogenetikai kutatások területén. Németország vezető szemészeti kutató központja a tübingeni Szemészeti Klinika, az Institute for Ophthalmic Research Tübingen együttese aktív együttműködésben a Centre for Integrative Neuroscience intézettel. A külföldi gyakorlatot a Campus Mundi Ösztöndíj keretein belül, a Tempus Közalapítvány támogatásával töltöm.

Ezek szerint szemész orvos szeretnél lenni?

Igen. Szemészeten belül klinikus-kutatóként képzelem el a jövőmet a diploma megszerzése után. Ezért csodálatos lehetőség számomra, hogy nemcsak a szemészetet tanulhatom a tübingeni klinikán, de a kint töltött 5 hónap alatt csatlakozhatok Prof Dr. Thomas Euler munkacsoportjához az Institute for Ophthalmic Research intézetben. Euler professzor kutatólaboratóriuma szakmai körökben világszinten is jelentős, az egyik vezető európai labornak számít a retina élettana, a neuroretinális áramkörök kutatásában. Az alapkutatásban szerzett ismeretek fontos segítséget jelentenek számomra a klinikai problémák hátterében álló molekuláris - szövettani összefüggések megértésében, amire a személyre szabott terápiás megoldások - például a génterápia is - építenek. Ezt a tudást szeretném kamatoztatni a betegség mellett és használni új terápiás lehetőségek kidolgozásánál.

Tóth Zsófia – Hársfa-túra beszámoló

A Bodajki Falutáborról az alábbiakat érdemes tudni: erdőszélen fekszik, 350 főnek biztosít szálláslehetőséget, és a területen sportpályák, csocsó, konyha, meleg víz található. Ám az idilli leírás könnyen megtévesztő lehet a nagyvárosból frissen szabadult kollégista számára.

Péntek délután csomagolt össze a 30 fős társaság, hogy együtt töltsünk el egy hétvégét Bodajkon. Budapestről bő egy óras buszút vezetett a Kelet-Bakony lábánál fekvő, fejér megyei településre.

Mivel érkezésünkkel az erdőszélen éppen egy lélek sem járt arrafelé, csapatunk egyik része a kapunál várakozott, hogy megbarátkozzon a tábor agresszív háziorzójával. A gazda megérkezésekor a kapu kinyílt, a kutya pedig engedelmeskedett. A csapat másik fele eközben nagyobb izgalmak elé nézett, s ösztöneire hagyatkozva éjjeli melegítő után sóvárogva a szomszédos Balinka településre gyalogolt. A főutcán továbbra is

főleg a négy lábúak lelkesedtek látogatásunkért, az egyetlen környéken fellelhető vendéglátóipari egységben azonban már zajlott a közösségi élet. A szomjoltás után szembesülnünk kellett vele, hogy időközben beesteledett, közvilágítás híján pedig a csillagok alapján is visszatárlhatunk a táborba.

A bográcsban addigra már rotyogott a hagyma és a bab, a tűz körül pedig egész tömött kis körben gyülekeztünk a vacsorához. A kitűnő chilis bab, a sör és az aláfestő zene életet lehelt belénk, az utána következő karaoke és hosszú beszélgetések pedig életet lehelték a táborba.

Hajnalban erőteljesebben érzékelttem a „nomád” élet szépségeit: hiába aludtunk tízen egy szobában és mindannyian egy tető alatt, az októberi éjszaka azért megköveteli a pulcsi + kabát + hálósák + pléd kombinációt. A napfelkelte és a rántott húsos szendvics felüdülés volt minden tekintetben számunkra, így szombaton reggel jó hangulatban kezdhettük a túrát. Alig tettünk meg egy rövid távot az őszi avarban, első pihenőnk a Károlyi-kilátóban volt. Innen látható a Gaja-szurdok és a Fehérvárcsurgói-víztároló, de legfőképpen színpompás domboldal. Az erdőből kiérve pincesoron haladtunk végig, helyi szüretelőkkkel is találkoztunk, majd a kastélyhoz vezető úton már egészen kezdtünk kimelegedni. A fehérvárcsurgói kastélypark tökéletes helynek bizonyult a pihenésre és a fotózkodásra. A víztározó partján végighaladva találkoztunk néhány horgással, és onnan a víz meglepően zöldnek tűnt. Valószínűleg a napsütésnek

köszönhetően a Gaja-völgyben sok-sok turista jött velünk szembe, csak arra kellett figyelni, hogy minden kisgyereket kikerüljünk az avarban. Egy kis időre mi is leheveredtünk napozni a patakpartra. Az idilli képbe csak a büfében álló fogatlan eladó néni rontott bele..

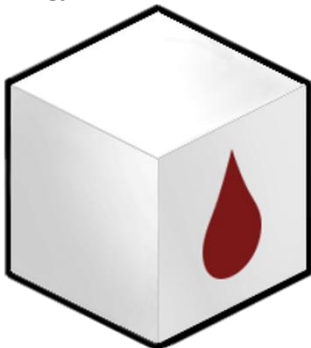
A szálláson még volt energiánk pingpongozni, frizbizni, kártyázni délután. A második este szűkebb körben telt a tábortűznél, azt hiszem, csak a legerősebbek vállalták be a második éjszakát is a hangárban. Így az egy főre jutó virslik száma öt, az egy főre jutó ágyak száma húsz, az egy főre jutó zuhanyzók száma pedig nagyjából három lett. Ezek az adatok

talán az elszigeteltség érzését kelthetik ebben a hatalmas táborban, a semmi közepén. Az igazság azonban, hogy ez a két nap kiváló hangulatban telt, csak megerősíti bennem a tudatot, hogy szükség van ilyen programokra is a kollégiumban.

Különben hogyan tudtam volna meg, hogy a giliszaűző varádics tényleg bűdös, hogy valaki nagyon finom chilis babot főz, hogy van, aki jobban pingpongozik nálam, hogy a kolisok jelentős része Taylor Swift rajongó és, hogy – ha más nem is - a balinkai kocsmá a látszat ellenére bizony üzemel?

Havlik Károly – DiabTrend: Miért érdemes nyitott szemmel járni?

IV.-éves orvostanhallgató vagyok és Startupper. Mindig is érdekelt az orvoslás mellett a technológia és ennek a kettőnek az ötvözése, amivel tényleg fantasztikus dolgokat lehet megvalósítani! Ott kezdődött minden, mikor két bátyám a BME-n elkezdte szakdolgozatát, a (röviden) automatikus intelligenciák gyakorlati implementálása a cukorbetegség kezelésében témakörben, nagyon felkeltette az érdeklődésemet és ez azóta sem hagyott alább.

Kis családi ötletként indult tehát, majd ötletből-startupká és reményeim szerint minél hamarabb startupból-vállalkozássá nővi ki magát a projekt. A DiabTrend egy, az 1-es típusú cukorbetegség (IDDM) számára készült rendszer.

A lényege az, hogy a betegnek megmutassuk azt, hogy hogyan alakul majd pontosan a vércukorszintje a jövőre nézve. Miért fontos ez? Mint tudjuk a vércukorszint megfelelő kezelése elengedhetetlen a hosszú- és rövid-távú következmények elkerülése érdekében, mint retinopátia, nefropátia, neuropátia, coma és nem utolsósorban halál. A kérdés tehát az, hogy képesek-e erre a betegek? Két fontos paraméter alapján azt mondhatjuk, hogy **NEM!** Az egyik a magas HbA1c, míg a

másik a hypoglikémiák száma. A két szélsőség, a magas és alacsony vércukorszint következményei, mely előbbiből inkább a hosszútávú ez utóbbiból pedig a rövidtávú szövődményekre és azok súlyosságára következtethetünk.

A következő kérdés, ami felmerül bennünk az, hogy miért **NEM?** Ez merült fel bennem is körülbelül 2 évvel ezelőtt. Ahogy egyre mélyebbre ástam a témában rájöttem, hogy amilyen sok embert érint a probléma, annyira kiforratlan a terápia. Sok okos ember sokféle összefüggést írt már le azzal kapcsolatban, hogy mi hogyan hat a vércukorszintre, de a terápiában még mindig binárisan gondolkozunk: inzulinban és szénhidrátban. Az inzulin leviszi a vércukrot a szénhidrát pedig felviszi... és bármilyen furcsa is ezt kijelenteni, de a legtöbb beteg számára már ennek a kezelése is problémát jelent. Most ehhez képest képzeljétek el azt a komplex rendszert, ami a valóságban összefüggésben van a vércukorszinttel. Kezdve a: tápanyagbeviteltől, szénhidrát (glikémiás index), fehérje, zsír, mozgás, inzulin, stressz, só és vízháztartás, alvás, vérnyomás, alkohol, kor, nőknél periódus, napszak, időjárás, vagy akár egy forró zuhany is szignifikáns változások okozója lehet.

Na de akkor mit csináljunk? A krónikus betegségek kezelését nem lehet 0-24 orvosi felügyelet mellett végezni, mert erre még a Dubai-i egészségügy sincs felkészülve, nem beszélve arról, hogy senki még az orvos sem tudja ezeket az infókat fejben tartani, vagy összegezni. A kezelés a betegek saját feladata kell, hogy maradjon, így valahogy ezt kell közvetlen segítenünk. Szerintünk ennek a legjobb módja egy olyan telefonos naplózó

alkalmazás, ami lehetőleg minél több információt begyűjt a betegről automatikusan: a testhőmérséklettől, a szívfrekvencián keresztül a vércukorszintméréseken át szinte mindent majd ezeket összesíti, analizálja és miután személyre-szabottan megtanultuk a megfelelő összefüggéseket képesek vagyunk a vércukorszintet a jövőre nézve is megmondani.

Természetesen itt még nincs vége, hiszen ahhoz, hogy egy ilyen rendszer a beteg kezébe kerüljön igen csak rendkívüli munkát kell letenni az asztalra. Elsősorban egy funkcionalitás szempontjából megfelelő prototípust kell létrehozni, az ún. MVP-t vagy "minimum viable product"-ot, majd ezzel kell elvégezni a hitelesítést, amivel aztán meggyőzheted a befektetőket... Upsz kicsit előreugrottunk, közben meg nem is tudjuk mi az a STARTUP...Összességében a startup úgy írható le, mint egy jól összekovácsolt csapat, akik létrehozhatnak valamit a piacon és abból egy jól skálázható nemzetközi szintű bevételt teremtenek, bár ez utóbbi gyakran nem teljesül és ma már egy foci csapat is startupként indul pályázatokon. Ilyen tekintetben akár a Szakkoli is lehetne egyféle startup, bár a piaci viszonylatban szintén nincs sok értelme. :) Ez a szó mindamellett, hogy nagyon "fancy", tükrözi a csapat lendületét és innovativitását illetve megfelelő légkört teremt ahhoz, hogy a legegyszerűbb csapatot is komolyan vegyék befektetői körökben.

Szóval van egy jó ötleted? Mit kell tenned? Egy ötlet megvalósítása mindig energiába és pénzbe kerül, így csak akkor szabad belekezdeni ha más még nem csinálta meg. Ez a nulladik pont. Ha más nem csinálta meg akkor vagy nagyon kreatív vagy és gratulálok, vagy az ötlet maga hülyeség. Emiatt nagyon jól át kell gondolni és fel kell térképezni a piacot, meg kell alkotni az ún. "business modell" canvas-t, ami határozottan segít majd ezek átgondolásában, hogy mi a probléma, s mi rá a megoldásod, mi vagy kik képezik a fogyasztói szegmenst, mi az előnyöd másokkal szemben, miben vagy különleges, mi az a piaci átalakulás, ami korábban nem tette lehetővé ennek a megalkotását? Ezek olyan alapkérdések, melyekre ha nem tudsz

egyértelmű választ adni, úgy csökkenek az esélyeid, arra hogy piacra lépj, ellenben ha mindre felkészülsz azzal a legfontosabb lépést le is tudtad és jöhet a következő. A fundraising: érdemes az elején equity osztás, azaz részesedés osztás nélkül pénzt szerezni, bár ezt sosem szabad sajnálni, ilyenkor még érdemes inkubátorokon, pályázatokon, vagy angyalbefektetőkön keresztül a szükséges összeget beszerezni és ezzel a lendülettel eljutni az MPV-ig majd a hitelesítésig, ezután jön az első körös befektetés és a piac. A jelenlegi piaci berendezkedés még Magyarországon is ideáli környezetet teremt ahhoz, hogy ha valaki jó ötlettel rendelkezik az meg tudja valósítani. Érdemes a Hungarin Innovation Ventures, vagy röviden Hiventures 9M - 9% ajánlatát megfontolni és stb. Ez a kis ízelítő nem a részletekről szól, de akit érdekel bátran keressen meg személyesen is!

Most egy kicsit mindenről volt szó. A Startup világ is ilyen. Nekünk, mint orvostanhallgatóknak elsősre nagyon idegen lehet, hiszen mi épp a specializáció felé tendálunk. Azonban ez a mai világban nem biztos, hogy jó vagy megengedhető irány számunkra. Tisztában kell lennünk azzal a lehetséges alternatívával, ahogyan a jövőben átalakul majd az orvoslás és az egészségügy, illetve, hogy min változtassunk annak érdekében, hogy továbbra is értékes részét képezhessük az orvostársadalomnak és hogy minél jobban a betegek hasznára lehessünk! Érdemes kockáztatni, azzal, hogy bármennyire is nehéznek tűnik saját ötleteinket megvalósítani, mégis bele kell vágni mert nagyon sokat lehet belőle fejlődni.

Remélem sikerült mindenki számára egy kicsit közelebb hoznom azt, hogy miről is szól a Startupkodás illetve, hogy sokak érdeklődését sikerült felkeltenem akár csak a kutatással, vagy a diabetológiával kapcsolatban is, hiszen még mindig óriási diszkrépancia van az inzulin terápia kiforrottsága és a terület kutatási intenzitása között. Akinek sikerült rájönnie ki is vagyok és érdekli a projekt, valamint szívesen beszállna a fejlesztésébe azt úgy szintén nagyon szívesen látom egy, ígérem ennél a cikknél rövidebb, beszélgetésre!

Dobó Máté – Újraálmodni az életet

„Corvin-negyed”. Hangzik a hangszórókból. Kiszállok. Hirtelen kicsinek érzem magam. Összenyom az alagút. Sietek a kijáráthoz. Fel a

lépcsőn. Loholva. Mintha zenét hallanék. Lehet, csak a szél susog. Körülöttem rohanó emberek. Furcsán néz rám mind. Aztán felérek.

A jegyellenőr is engem vizslat. Van bérletem. Szemeszteri. Mintha mindenki csak engem akarna. A belső éneket szeretné kivenni. Az aluljáró is összenyom. Pedig még csak most értem fel. Lentről. Még mindig kicsinek érzem magam. Mint egy vidéki srác. Pesten. Egyre jobban hallok a zenét. Hegedűszó. Kierek az aluljáróba. Még nem látom. Vajon hol lehet? És milyen zenét játszhat? És csak egyedül játszik, vagy többen vannak? Miért nem hallok a kíséretet? Kivételesen a hang irányába indulok el. Bárhová is tartottam, ez az öt perc ráér. Pár pillanat alatt a helyes irányba kalauzolnak füleim. De még mindig nem látom őket. S akkor a hegedű egy utolsó fájdalmasat sír fel. Ekkor pillantom meg őket. És a körülöttük álló két rendőrt. Igazságosan játszanak, ha lehet ott, ahol a pálya nem a zenészeknek lejt. Miért is? Csak a távolból merek gondolkozni. Miért ne színesíthetné a város mindennapjait a zene? Miért nem teremtünk szabályozott kereteket a tehetséges muzsikuskoknak? Tovább megyek. Nem szeretem a rendőröket. A hivatal érzetét keltik. Akkor is, ha messzire kerülöm a hivatalt. Elindulok a másik irányba. A villamoshoz. Már nem hallok zenét. – Leveszem a fejhallgatót a fejemről. Mikor aludtam el? Nagyot nyújtózom, kicsit felállok a székből, megmozgatom magam, aztán visszaülök. Olyan kellemes az idő itt a teraszon. Az őszi napsütést nem árnyékolja be még semmi, még a szőlőfürtök is élvezik a meleget. Lassan megkezdődik a szüret, már jönnek-mennek a faluban a traktorok. Szemben a dombon nagyobb a mozgolódás, egy szőlőfürt még visszakacsint a tőkére, megköszöni, hogy lehetett. Bárányfelhők vándorolnak az égen,

messziről megkerülik a napot, majd vígan játszanak tovább a széllel. Sosem nyerhetnek ebben a játékban, mégis úgy élvezik, mint a szomszéd kisgyerek. Már nem is olyan kicsi, épp segít a nagyapjának fát hordani. Milyen korán felnőnek a gyerekek. A gólyafióka is a múlt héten indult el a szüleivel, pedig alig volt vagy másfél hónapos. néhány madár még most is a mező felett repül, követik a szántó traktort, mely csak cammogva halad, hisz a föld itt marad holnapig is. Tőlem messze egy repülő megy el Veszprém felé. De szép emlékek is voltak ott a nyáron. Az Utcazene Fesztivál, mint valami álom, szemben a pesti valósággal. És mégis fordítva volt, csak most keltem fel pesti élményeimből. Veszprém. Ahol, az utca válik fesztivállá, ahol élmény minden egyes megtett lépés, ahol sokszor megállsz, mert nem sietsz. Ahol veled együtt megáll az idő is, ő sem siet. Ahol a legjobbak interferálnak, és az eredmény mindig még jobb. Aztán megszólal a templomtorony, lassan, ő sem siet sehová, a pap még holnap is itt várja majd. Az úton turisták mennek, kisebb-nagyobb csoportok, már látják a célt, és nem érzik, hogy sose érnék el. Támaszuk a bot és a térkép, sőt még a Nap is nekik drukkol. Egy hónap múlva oda már nem lehet eljutni, de most még érdemes a halkan sutgó erdőbe belépni, ki tudja, milyen mesét mond a fáradt túrázóknak. Még kerékpáros rohan a boltba, csak úgy csattog a lánc a biciklin, a fogaskerekek néha kattannak. Csak ő siet itt. – Fülelre teszem a fejhallgatót. Az ismerős zenét hallok újra. De most már a telefonomról. Kis idő múlva már a villamoson vagyok. „Király utca- Erzsébet körút.” Leszállok.

Juhász Dávid – A milétoszi hajós (könyvajánló)

Ezúttal anekdota helyett egy könyvet ajánlok mindenki figyelmébe: a görög-perzsa háborúkat élénken bemutató „A Milétoszi Hajós”-t.

A történelemkönyvekből mindannyian ismerjük a görög városállamok és a Perzsa Birodalom két háborúban is megnyilvánuló ellenséges viszonyát. Mindenkinek be kellett magolnia a maratoni csata dátumát, Miltiádészt, Temisztoklészt, Dáriusz és Xerxész királyt, és még sorolhatnám kiket. Emlékszem, mikor először nyitottam ki a könyvet elfogott a kétség: elég jó ez a négyszáz oldalas kis szösszenet, hogy fenntartsa a figyelmemet? Le fog tudni kötni, és érdeklődéssel lapozok oldalról-oldalra, vagy

döcögősen megpróbálok a végére járni, és csak a legjobb barátom iránti tiszteletből olvasom majd el?

Nálam ötösrre vizsgázott az író: Az első kisötöst azért kapta, mert maga az az ötlet, hogy két milétoszi kamasz fiú életén és felnövésén keresztül ismerjük meg nemcsak a háborús viszonyokat, hanem az egyes poliszok mindennapjait is, az zseniális! A két tizenéves főszereplő, Toxarisz, a híres milétoszi iskola egyik éltanulója és Hermódorosz, a híres iskolakerülő, akit jobban vonzanak a hullámok és az utcai élet pezsgése egyszer elhatározzák, hogy kipróbálják, milyen érzés a tengeren hajózni. Egy Atímiász nevű kereskedő felengedi őket a hajójára egy

próbaútra.

Egyikük sem volt vele tisztában, hogy a kedves és segítőkész Atímiász közel sem annyira ura a hajónak, mint amennyire az elsőre tűnik, ezért elsodródnak a szárazföldről és perzsa rabszolgakereskedők kezei közé kerülnek.

Itt kezdődik el a kalandok sorozata: de hogyan jutnak haza a Birodalom szívéből, egy gazdag perzsa nagyúr udvartartásából és vesznek részt a későbbi Görög-Perzsa háborúban? Aztán hogyan kerülnek nagyon közeli kapcsolatba Athén két nagyon híres polgárával: Szimonidésszel a költővel és Fejdiással az építésszel? És hogy fér bele ebbe a vékony könyvbe Heraklejtosz, a görög filozófia, szerelem és féltékenység?

Végezetül a második kisötös, ami miatt nálam megkapta a jelest, az a történelemhez való hűség. Nem véletlenül volt ez Hegedűs Géza leghosszabb ideig íródott regénye: a filozófiától kezdve a legfontosabb szereplőkön át a háztartások berendezéséig mindent alapos kutatómunka előzött meg, ennek ellenére egy percre sem éreztem tankönyv ízűnek az elkészült írást.

Bízom benne, hogy ezután a rövid bemutató után kedvet kaptatok két előadás tanulása között, vagy a vonatúton egy kis szépirodalmat is olvasni. Annak pedig különösen örülnék, ha szeretnétek választ kapni a fent leírt kérdésekre és a következő választásokat a Milétoszi Hajós lenne.

Bozsányi Szabolcs - Egy nyár a Hársfában

Nyáron Dáviddal a 12/b-ben laktunk, és mi voltunk a nyári kolis élet epicentrumai. Kevesen voltunk fent, mert rengetegen hazamentek, és a kollégium megtelt külföldi hallgatókkal, akikkel mi is összebarátkoztunk.

Szerencsére volt fent pár kolis, örültem, hogy Csaba Marci születésnapját meg tudtuk nagyobb körben ünnepelni, vagy el tudtunk menni együtt bulizni az új Instantba Dominikával meg Veress Fannival. Annak is örültem, hogy Petivel meg Fannival együtt tudtunk a HMAA konferenciára elmenni Balatonfüredre a koliból autóval. Egy Tiesto koncerten meg Milánékkal futottam össze az első sorban.

Az üres szobákba pedig nagyon sok marosvásárhelyi hallgató jött, akikkel már az első héten kártyáztunk meg társasjátékoztunk. A második héten meg azt találták ki, hogy menjünk el a Deák térre, és játszunk azt, hogy egymásnak írunk vicces üzeneteket cetlikre (Én például azt kaptam, hogy „Viszket a hátam, meg tudnátok vakarni?”) és azzal random csoportokhoz megyünk oda, amiket fel kell olvasni. Náluk ez elvileg egy közkedvelt játék, szóval mi is beszálltunk. A játék másik része az volt, hogy utána a csoportoknak mondjuk, hogy ők is becsatlakozhatnak ebbe, ha van kedvük. A játékot hatan kezdtük, és a végén már majdnem ötven emberből állt a csapatunk és reggel hatra értünk haza.

A marosvásárhelyiek jöttek velünk Trónok harcát is nézni hétfőnként. A modern hackerekhez is tudtunk alkalmazkodni, szóval amikor kiszivárgott egy-két rész, akkor is

szóltam Sárának, Dávidnak, Ágiéknak és még pár embernek délben, és egykor már HD-ban néztük az új részt. Volt, hogy Dáviddal a Lupa strandról jöttünk haza hamarabb, mert aznap is kiszivárgott egy új Trónok harca, és megelőztük a spoilereket. Két iráni lány is nézte az utolsókat velünk, akik augusztusban a szemben lévő blokkban laktak, Anahitáékat annyira megkedveltük, hogy még a Balatonra is elmentünk nyaralni egy hétvégre.

De nekem a sok random kolis esemény közül mégis az volt a kedvencem, amikor csütörtökön Dáviddal kitaláltuk, hogy pénteken elmegyünk az EFOTT-ra Sean Paul koncertre, talán az volt a nyár legjobb programja.

A hétköznapiakra meg a rengeteg kondi volt jellemző, könyvek, börgyógyos cikkek, az elviselhetetlen 40 fok, westernfilmek, a kolidíj lebonyolítása Hajnival, meg a kondi, ha kihagytam volna.

INDIE-CATOR

A HÁRSALKODÓ ZENEI ROVATA

A közreműködő sajtó tagjai:
Nagy Tomi és Csaba Marci
2/B

Est. 2017

2017. november 24. szerda

ÁR: 0,25 pp

Portugal The Man

A rovatról:

Célunk nem kevesebb mint hogy minden Hársalkodóban megismertessünk titeket egy kevésbé ismert alternatívával, amit szabadidőtökben az MTV top 100 helyett kéne hallgassatok. Cikkeinkben bemutatunk egy a szívünknek kedves bandát, aki sajnálatos módon kimaradt a mainstream-ből.

“És ez még nem minden!”
(Horst Fux)

Miután pár szót írunk arról, hogy ki is az, akit ilyen nagy lendülettel tolunk az arcotokba, kaptok egy top 20-as, saját, elit, csodálatos, hársfaillatú, listát az elmúlt időszak legjobb dalairól. Hallgassátok bátran!

A **Portugal. The Man** egy amerikai alternatív rock együttes az Oregon állambeli Portland-ből. A jelenleg 5 tagú banda 2004-ben alakult. A banda alapítója és frontembere John Gourley.

Népszerűbb albumaik időrendben és ezekből meghallgatható számaik:

The Satanic Satanist (2009)

- People Say

In the Mountain in the Cloud (2011)

-All Your Light (Times Like These)

Evil friends (2013):

- Modern Jesus

- Purple Yellow Red and Blue

- Atomic man

Woodstock (2017)

- Still Feel It

- Rich Friends

Portugal The Man

Top 20

- TOP 20:**
1. *Carnival Youth: Brown Eyes and all the rest*
 2. *Crooked Colours: I Hope You Get it*
 3. *The Rubens: Hoops*
 4. *Portugal the Man: So Young*
 5. *Lewis Del Mar: 14 Faces*
 6. *Ofenbach: Be Mine*
 7. *Rainbow Kitten Surprise: Cocaine Jesus*
 8. *Camila Cabello: Havana*
 9. *Naked Cameo: Luddite*
 10. *Hozier: Work Song*

11. *Dennis Lloyd: Nevermind*
12. *Dua Lipa: New Rules*
13. *Gorillaz: Saturn barz*
14. *Noting but Thieves: Amsterdam*
15. *Brick + Mortar: Train*
16. *Stephen: Crossfire*
17. *Mumford & Sons: Ditmas*
18. *The Hunna: You & Me*
19. *Cage the Elephant: Aberdeen*
20. *Justin Bieber: 2 U*

Lakosa Alina – The Only Living Girl in New York

Aki beszélgetett már velem 10 percnél többet, valószínűleg rájött, hogy mennyire imádok utazni, tervezgetni, erről beszélni és másokat beszéltetni, így kézenfekvő, hogy egy kis útikalauzt írrok. Az élethez. Elvégre New York maga a nagybetűs.

Hogy egy klisével nyissunk, minden nap egy alma az orvostanhallgatót- magához láncolja. 2015 nyarán volt először lehetőségem Amerikába utazni, inkább azért mentem, mert ha van már meghívásom, miért ne, nem pedig totyogós korom óta ez van a bakancslistám élén, hiszen az *amerikaiak annyira felszínesek, és amúgy is, alig van történelmük, hát milyen régi csodálatos építészeti műremekeket fogok nézegetni?* Aztán úgy jöttem haza, hogy hát én NYC-be akarok költözni [~~én—mindig mindenhova oda akarok költözni~~]. Hogy miért tudtam róla csak szuperlatívuszokban nyilatkozni? Akármekkora strébernek is fogok tűnni, őszintén megmondom, hanyatt vágtam magam a múzeum felhozataltól. A MoMa és a Metropolitan is *above and beyond*, kollekcióik híresebbnél híresebb európai festőkkel, antik görög meg ókori "lomokkal" van tele, ráadásul a Met donációs alapon működik, annyit fizetsz a belépőért, amennyit nem szégyellsz [pro tipp: a Met tetőteraszáról belátni a Centrál Parkot és Midtown felhőkarcoló-dzsungele instagram-worth panorámával kényeztet], a Moma meg minden hónap utolsó péntekjén ingyenes(rohantam is be a reptérrel, hogy az egy hónappal korábban megismert kanadai barátnőmmel együtt járjuk be a modern művészet szentélyét). New York ugyanis magyar pénztárcához mérten drága, de egy alaposabb felkészüléssel simán lehet költséghatékonyan felfedezni a várost és felejtetetlenül érezni magunkat. Nekem nagy szerencsém volt ilyen szempontból is, az Upper East Side-on laktam, minden reggel a Central Parkban kezdtem egy futással. A város zöld tüdeje Manhattan decens részét elfoglalja, tavakkal, nagy rétekekkel, amiket az Isten (inkább a városfejlesztéssel foglalkozók) is piknikezésre teremtett, John Lennon emlékművel, nem utolsósorban mindenféle utcai showmannel, zenésszel- hogy egy percre se unatkozzunk. Miért vennél metrójegyet, ha ott a lábbusz(aminek további előnye a metróval szemben, hogy nem csavarják 15 fokra a légkondit)- 5th Avenue csodás századelejei art nouveau felhőkarcolói között hangya méretűnek érezni magad, a régi vasúti pályavonalból kialakított High Line Parkban sétálgatva az alter Chelseát szívhatjuk

magunkba vöröstéglás épületeivel, régi dokkból kialakított galériáival, ha elfáradnánk, pattanjunk fel a Staten Island Ferryre, a hajókázásért pedig nem kell egyhavi SOTÉs ösztöndíjunkt otthagyni-és még a Szabadság

csodás asszonyszobrát is egész közelről megcsodálhatjuk. New York sikeresen megőrzött viszonylag sokat olvasztótégely jellegéből, bár Little Italy pár utcácskára zsugorodott és Koreatown is kicsi, de annál inkább tömve van karaoke bárokkal, több Chinatownt is találunk, a Manhattanit semmiképp nem szabad kihagyni(*gasztrorgazmus*), már csak szívmengetésre elég a tudat, hogy East nyolcvan-kilencvenakárhányadik utca környékén még magyar rész is volt valamikor réges-régen. Úgy élt a képzeletemben ez a város, mint a *Sosem-alvó*, az első csalódás akkor jött, amikor fél 12-kor a Times Square félig üres volt, idén nyár végén pedig egy Park Avenuei rooftop bárban a medence partjáról gyönyörködtünk az Empire State Buildingben, amikor is éjfélkor már zártak. Előfordulna ez Budapesten? Na ugye, hogy nem, a régi jó Deák hajnali 4-kor is Deák. Klisével kezdtem, klisével fejezem be- jó elutazni, de még jobb hazatérni. Nem cserélném el Budapest patináját és kulturális-bulifronti pezsgését, *száz aranyért sem adnám*.

(A cím az utóbbi időben látott egyik szuper filmre (The Only Living Boy in New York) utal, magyarul New Yorki afférok néven keressétek a moziműsorban.)

Mémeskút

Gyűjtsd az autogramot!

Aki jelen lapszám megjelenésétől, 2018. április 15-ig terjedő időtartamban, minden habilitált szakkollégista kézjegyet összegyűjti, a Hársalkodó édesség jutalmában részesül! (Mindkét fél év habilitáltjai, kivéve a külföldön tartózkodók.)